

ผลของการใช้วิธีการ PAW เพื่อแก้ปัญหาการเขียนและความเข้าใจต่อบทเรียน ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้น The Result of PAW Technique Used in Solving Writing Problems and the Understanding of the Lessons of English Major Students in Introduction to Linguistics Course

ซิมมี อูปรา* สมลักษณ์ เลี้ยงประยูร
สุดาร์ตน์ พญาพรหม ณัฏฐพล สันธิ ศรชัย มุ่งไธสง

อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

Simmee Oupra* Somluck Liangprayoon
Sudarath Payaphrom Nattapol Santhi Sornchai Mungthaisong

Lecturer of Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University.

Oupra@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องผลของการใช้วิธีการ PAW เพื่อแก้ปัญหาการเขียนและความเข้าใจต่อบทเรียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้วิธี PAW ในการพัฒนาทักษะการเขียนงานด้านภาษาศาสตร์ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นจำนวน 112 คน มีวิธีการเก็บข้อมูลสองประเภทคือ ข้อมูลเชิงปฏิบัติการและข้อมูลเชิงทัศนคติ โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลคือให้นักศึกษาทำกิจกรรมการตอบคำถามท้ายบทจำนวนสองบทโดยใช้วิธีการ PAW ข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาในส่วนของ การเก็บข้อมูลเชิงทัศนคติของผู้เรียน ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์รูปแบบทางความหมาย (Pattern Analysis) ที่ปรากฏในบันทึกของนักศึกษา และนำเสนอผลการวิจัยในเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่าเมื่อนำเทคนิควิธีการ PAW ไปใช้ในการทำกิจกรรมแล้วได้ผลดังนี้ ประเด็นข้อผิดพลาดพบว่า งานเขียนของนักศึกษามีข้อผิดพลาดน้อยลงทั้งจำนวนของข้อผิดพลาดและประเด็นของข้อผิดพลาดและมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ประเด็นด้านข้อผิดพลาดในงานเขียนพบว่างานเขียนของนักศึกษา ก่อนใช้กิจกรรม PAW มีข้อผิดพลาดที่สามารถจำแนกประเภทได้จำนวน 4 ประเภทดังนี้คือ ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิค ข้อผิดพลาดเชิงการเขียนตอบตามแนวภาษาศาสตร์ ข้อผิดพลาดเชิงการเขียน และ ข้อผิดพลาดเชิงความรู้ความคิด หลังจากที่ได้มีการใช้เทคนิควิธีการ PAW แล้ว ไม่ปรากฏ ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิคแต่อย่างใด ในขณะที่ข้อผิดพลาดอื่นๆ ลดลง ด้านของทัศนคติและความรู้สึกที่มีต่อการใช้วิธีการ PAW ในการทำกิจกรรมพบว่าผู้เรียนมีทัศนคติและความรู้สึกที่ดีต่อการใช้วิธีการ PAW ในการทำกิจกรรม มีการทำกิจกรรมและตอบคำถามได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีผู้ร่วมคิดและระดมความคิด มีความสนุกสนานกับการเขียนงานมากขึ้น ใช้เวลาในการทำงานน้อยลง ไม่เกิดความเครียดหรืออาการท้อในระหว่างการทำงาน หรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย

คำสำคัญ : ผลของการใช้วิธีการ PAW ปัญหาการเขียน ปัญหาความเข้าใจ
รายวิชาภาษาศาสตร์

Abstract

The research entitled "The Result of PAW Technique Used in Solving the Writing Problems and the Understanding of the Lessons of the First Year English Major Students" mainly purposed to investigate the results of the implementation of the PAW technique in the enhancement of the writing skills and the understanding of the linguistics subject matter of the English major students. The population were 112 first year English major students who enrolled in Introduction to Linguistic Course. Data collected were of two kinds: activities based data collection and attitude data collection. The former data were collected by carrying out activities using PAW technique while the latter were collected from students' diaries. The data were then analyzed, activities were marked for errors while pattern analysis were used in mapping the attitudes found in students' diaries towards the technique used. Results were descriptively presented.

The research revealed that after the implementation of PAW based activities, the results are as follows. With regards to errors in students' works,

the errors were found to have decreased significantly in terms of the total number of mistakes and types of mistakes. In terms of types of mistakes, it was found that students' works before the implementation of PAW activities consisted of four main errors namely: technical errors, linguistic writing errors, writing errors, and knowledge and critical thinking errors. After the implementation of PAW, there were no technical errors while other errors are reported to have decreased significantly. With regards to attitudes towards PAW implementation, it was found that students have positive attitude towards PAW activities. Improvements in many aspects were observed such as: higher correct response to questions, having more people to help brainstorm, less time spent in each activities, no stress and tension free while working on the tasks assigned.

Keywords : Results of PAW Technique, Writing Problems, Cognitive Problems, Linguistics Course

บทนำ

ทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการเป็นทักษะทางการใช้ภาษาในระดับที่สูงกว่าการใช้ทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสารแบบทั่วไปกล่าวคือ ต้องใช้ภาษาและคำศัพท์ให้ถูกต้องตามสภาพความสำคัญและบริบททางภาษานั้นๆ นอกจากนี้การเขียนภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการตามมาตรฐานของการศึกษาแบบตะวันตกจะมีลักษณะวิธีเขียนและรูปแบบในการเขียนที่ต่างไปจากการเขียนในภาษาไทย (Sowden.2005) ที่ต้องมีการถอดความภาษาและการอ้างอิงในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ถูกต้องตามสากลวิธี อย่างไรก็ตามการทักษะการใช้ภาษาเพื่อการอ่านและเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 นั้นยังไม่สามารถไปถึงระดับที่ต้องการได้ทั้งนี้ด้วยเหตุผลในเรื่องของทักษะพื้นฐานทางภาษา เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และวงคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียนอธิบายความคิดและความเข้าใจที่มีอยู่อย่างจำกัด

ผู้วิจัยมีนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นจำนวน 112 คน ที่อยู่ในความดูแล และยังขาดทักษะทางภาษาอังกฤษที่สำคัญ คือ ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน รวมไปถึงวงคำศัพท์ที่มีอยู่อย่างจำกัด วงคำศัพท์ที่มีไม่สามารใช้ในการเขียน

อธิบายความคิดและความเข้าใจในเนื้อหาของรายวิชาที่เป็นเนื้อหาได้อย่างเพียงพอ หากเป็นทักษะภาษาทั่วไป เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน ทั่วไป หรือวิชาที่เป็นทักษะปฏิบัติ ก็ยังสามารถใช้ได้ในระดับหนึ่ง นอกจากนี้ นักศึกษายังขาดวิธีการเขียนแบบสากล กล่าวคือ นักศึกษาหลายท่านเขียนงานโดยการคัดลอกจากเว็บไซต์อื่นๆ และคัดลอกเนื้อหาจากตำรา มาเป็นของตนเองโดยมิได้ทำการอ้างอิงอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้รวมไปถึงการคัดลอกงาน ของเพื่อนมาเป็นงานของตน

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาแล้วพบว่าผู้เรียนที่เรียนในรายวิชาที่เป็นวิชาด้านเนื้อหา วิชา เช่น ภาษาศาสตร์เบื้องต้นนอกจากจะขาดทักษะการสื่อสารอันเกี่ยวเนื่องมาจาก วงคำศัพท์น้อยแล้ว ยังขาดทักษะเพิ่มเติมอีกสองด้านคือ ขาดทักษะทางภาษาที่ใช้ใน การเขียนอธิบายความคิดเชิงทฤษฎี และขาดทักษะการเรียบเรียงความคิดและการวางแผน อย่างเป็นระบบ ทั้งนี้เนื่องจากรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นที่เรียนนั้น เป็นรายวิชาที่เน้น ด้านความคิด ปรัชญาภาษาและทฤษฎีต่างๆ การขาดทักษะและความรู้ดังกล่าวทำให้นักศึกษาไม่คิดตามเนื้อหาและไม่พยายามที่จะทำงานที่เป็นของตนด้วยความสามารถ ของตน มักจะพึ่งพาการคัดลอกจากตำราและงานของเพื่อนเพียงเพื่อให้มีงานส่ง จึงส่งผลให้ ไม่มีความตั้งใจในการทำงานส่งอย่างแท้จริง ดังนั้นเพื่อส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหา ที่เรียนและผู้เรียนสามารถเขียนงานของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงต้องมีการจัดการ การเรียนของผู้เรียนที่เรียนกับผู้วิจัยในรูปแบบใหม่ ซึ่งผู้วิจัยได้ทดลองนำมาใช้เพื่อแก้ปัญหา ดังกล่าว

วิธีการที่ใช้คือวิธี PAW ซึ่งเป็นวิธีการที่ผู้สอนได้ทดลองนำมาใช้เพื่อแก้ปัญหาการเขียน และความเข้าใจต่อบทเรียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนรายวิชาภาษาศาสตร์ เบื้องต้น วิธีการดังกล่าวมีแนวคิดดังนี้ คือ เป็นการใช้ กระบวนการทำกิจกรรม โดยใช้วิธีทำ แบบฝึกหัดเหมือนเดิมแต่เปลี่ยนวิธีการโดยใช้วิธี PAW ซึ่งประกอบไปด้วยแนวคิดดังนี้

P มาจาก Peer และ Pair ให้หมายถึง เพื่อน และ คู่

A มาจาก Action ให้หมายถึง การลงมือปฏิบัติ

W มาจาก Write in own words ให้หมายถึง การเขียนงานด้วยภาษาของตนเอง

รายละเอียดของวิธีการ PAW มีดังนี้

1. P หมายถึง Peer และ Pair คือการให้ทำงานคู่โดยที่ให้เพื่อนหรือคู่ของตนเป็นผู้ร่วมถกและสนทนาแลกเปลี่ยนความเข้าใจหรือความไม่เข้าใจใดๆ ก็ตาม ในเนื้อหานั้นๆ หากไม่เข้าใจให้นำประเด็นนั้นๆ มาปรึกษาผู้สอนหรืออาจารย์ในภาควิชาได้ทุกท่าน

2. A หมายถึง Action โดยที่ Action หรือการลงมือกระทำนั้นประกอบไปด้วย กระบวนการ 3 ขั้นตอนหลักดังนี้ คือ

a. กระบวนการคิด (Think) โดยเริ่มจากการระดมความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่ม ก่อนเป็นอันดับแรก

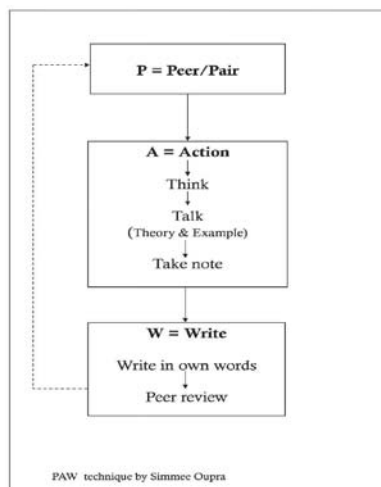
b. การสนทนา (Talk) กระบวนการสนทนานี้ประกอบไปด้วยการสนทนาใน สองประเด็นหลักคือ

i. ด้านทฤษฎี (Theory) โดยให้ถกและอภิปรายเรื่องของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องว่า ทฤษฎีนั้นมีหลักการเช่นไร

ii. การยกตัวอย่าง (Example) กระบวนการนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ยกตัวอย่าง ประกอบที่มาจากสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เข้าใจทฤษฎี ได้มากขึ้น

c. การทำสรุปย่อ (Take note) การทำสรุปย่อในระหว่างที่มีการสนทนานั้นอยู่นั้น จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้น การบันทึกสรุปย่อต้องบันทึก 2 ประเด็นคือ เนื้อหา และตัวอย่าง

3. W หมายถึง (Write in own words) หรือเขียนให้เป็นภาษาของตนเอง การเขียนให้เป็นภาษาของตนเองคือการนำเอาบันทึกย่อในข้อ 2c มาเขียนให้เป็นประโยค ของตนเองและให้เพื่อนช่วยตรวจแก้ไขรายการก่อนส่งจริง ซึ่งกระบวนการนี้จะย้อนกลับไปสู่ขั้นที่ 1 เหมือนเดิม และเป็นวงจรดังภาพประกอบที่ 1

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดวิธีการ PAW

วิธีการ PAW ดังกล่าวนั้นตั้งอยู่บนฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองที่เรียกว่า มิติด้านสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural Perspective) ของไวโกทสกี Lightbown และ Spada (2006:47) อ้างถึงทฤษฎีของไวโกทสกีไว้ว่า การพัฒนาการด้านการเรียนรู้รวมทั้ง การพัฒนาทางด้านภาษาจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) ระหว่างบุคคลสองคน กระบวนการสื่อสารทั้งการคิดและการพูดนี้เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างกลมกลืน ซึ่งต่างจากแนวคิดทางจิตวิทยาที่มองว่ากระบวนการ ทั้งสอง ทั้งการคิดและการฟัง เป็นสองกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กันแต่ในขณะเดียวกัน เป็นกระบวนการที่เป็นอิสระต่อกัน ดังที่อ้างไว้ดังนี้

"...Cognitive development, including language development, arises as a result of social interactions. Primary among these interactions are those between individuals. Unlike the psychological theories that view speaking and thinking as related but independent processes, sociocultural theory views speaking and thinking as tightly interwoven." (Lightbown และ Spada. 2006:47)

นอกเหนือจากนี้ Lightbown และ Spada (2006) ยังได้กล่าวถึงทฤษฎีของ ไวโกทสกีต่อไปอีกว่า ทักษะการฟังและพูดเป็นทักษะที่ช่วยให้เกิดการคิด ดังนั้นจึงหมายถึง คนเราสามารถที่จะควบคุมวิธีการคิดและการทำความเข้าใจของเราเองผ่านการฟังและการพูด ดังนั้น กระบวนการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีปฏิสัมพันธ์กับ อีกบุคคลหนึ่งภายใต้ ปริณทลการพัฒนา (Zone of Proximal Development - ZPD) ซึ่งปริณทลนี้ก็คือสถานการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถแสดงศักยภาพส่วนตัวในระดับที่สูงขึ้น โดยมีการสนับสนุนจากคู่สนทนา ดังที่อ้างไว้ดังนี้

"Speaking and writing mediate thinking, which means that people can gain control over their mental processes as a consequences of internalizing what others say to them and what they say to others. Learning is thought to occur when an individual interacts with an interlocutor within his or her zone of proximal development (ZPD) - that is in a situation in which the learner is capable of performing at a higher level because there is support from an interlocutor." (Lightbown และ Spada. 2006: 47)

จะเห็นได้ว่าวิธีการ PAW ที่จะนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เน้นยึดหลักการของทฤษฎีที่ส่งเสริมทักษะการคิดในเชิงเนื้อหาโดยผ่านกระบวนการสนทนาเพื่อตั้งศักยภาพของคู่สนทนาให้แสดงออกมาได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นวิธีการทำกิจกรรมการตอบคำถามเพื่อส่งเสริมความคิดโดยผ่านการสนทนาเป็นคู่ หรือวิธีการ PAW นี้ ผู้วิจัยคิดว่าจึงน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการที่จะนำไปใช้ทดลองกับนักศึกษาที่มีปัญหาในการเขียนเชิงเนื้อหา ผู้วิจัยจึงสนใจว่าเมื่อนำเทคนิควิธีการนี้ไปใช้แล้วงานเขียนของนักศึกษาจะมีลักษณะข้อผิดพลาดอย่างไร และนักศึกษาจะมีทัศนคติอย่างไรต่อการใช้เทคนิควิธีการ PAW ในการทำกิจกรรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาผลของการใช้วิธี PAW ในการพัฒนาทักษะการเขียนงานด้านภาษาศาสตร์ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่ลงทะเบียนเรียนกับผู้วิจัยจำนวน 112 คน โดยมีคำถามในการวิจัยดังนี้

1. งานเขียนของนักศึกษาจะมีลักษณะข้อผิดพลาดอย่างไร
2. นักศึกษามีทัศนคติอย่างไรต่อการใช้เทคนิควิธีการPAW ในการทำกิจกรรมคู่

สมมุติฐานการวิจัย

นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นมีทักษะการเขียนอธิบายความคิดความเข้าใจในด้านภาษาศาสตร์โดยใช้ภาษาของตนเองได้หลังจากที่ได้ทำกิจกรรมโดยใช้วิธีการ PAW แล้ว

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นจำนวน 112 คน ลักษณะของนักศึกษา กลุ่มนี้เป็นนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ที่ได้เข้าเรียนรายวิชาที่เป็นเนื้อหาทางภาษาศาสตร์เป็นรายวิชาแรก ผู้วิจัยพบปัญหาจากการเรียนการสอนในรายวิชาเดียวกันในชั้นเรียนดังกล่าว ในขณะที่ทำการสอนต้นภาคการศึกษาในการสอนบทที่ 1 จึงได้หารือกับทีมที่ปรึกษา พร้อมทั้งทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นในการเรียนการสอนในสองบทแรก

คือบทที่ 1 และบทที่ 2 เป็นไปตามปกติ คือนักศึกษาทำงานที่ได้รับมอบหมายเป็นรายบุคคล ส่วนวิธีการ PAW ได้นำมาใช้แก้ปัญหาในบทที่ 3 เป็นต้นไป

2. คิดวิธีการ PAW เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหากับนักศึกษา

3. เก็บรวบรวมงานกิจกรรมการเขียนของนักศึกษาชั้นที่หนึ่งที่ได้ทำประกอบการเรียนในบทที่ 1 ไว้ด้วยเหตุที่พบข้อผิดพลาดและข้อไม่พึงประสงค์เป็นจำนวนมากจึงนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับงานที่ได้รับมอบหมายโดยใช้วิธีการ PAW

4. วางแผนการสอนใช้วิธีการสอดแทรกเนื้อหาเรื่องการไม่คัดลอกผลงานเข้าไปก่อนการเรียนบทที่ 3 โดยอธิบายถึงกฎเกณฑ์ และความจำเป็นของการนำเรื่องการไม่คัดลอกผลงาน และวิธีการแก้ปัญหาคัดลอกผลงานโดยใช้วิธีการ PAW ภายในชั้นเรียน

5. สอนบทที่ 3 ตามปกติและสั่งงานโดยให้ทำกิจกรรมตามวิธีการ PAW และให้นักศึกษابันทึกความรู้สึกโดยใช้สมุดบันทึกส่วนตัว ลำดับของการจัดกิจกรรมตามวิธีการ PAW มีดังนี้

a. ให้นักศึกษาเลือกคู่ทำกิจกรรมด้วยตนเอง (Pair)

b. สั่งงาน (Action) โดยให้ทำตามลำดับดังนี้

i. ช่วยกันระดมความคิด (Think and Talk) เพื่อตอบคำถาม โดยวิธีการคิดให้คิดถึงทฤษฎี (Theory) ทางภาษาศาสตร์ก่อนว่าหมายถึงอะไร เข้าใจว่าอย่างไร ถกอภิปรายจนกว่าจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ หากยังไม่เข้าใจสามารถปรึกษาผู้สอนได้ จากนั้นให้ระดม ความคิดเรื่องตัวอย่าง (Example) ที่อยู่รอบตัวที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจทฤษฎีทางภาษาศาสตร์นั้นได้

ii. บันทึกความคิด (Take Note) เป็นภาษาอังกฤษ

iii. เขียน (Write in own words) จากบันทึกความคิดที่มีให้เป็นภาษาเขียนของตนเอง โดยจัดเรียงความคิดจากทฤษฎีไปถึงตัวอย่างให้สามารถเข้าใจได้ และหากติดขัดประการใด ก็จะมีการวนกลับไปทำการถกอภิปรายความคิดเห็นตามกรอบแนวคิดอีกครั้ง

6. ทำการวิเคราะห์ และเปรียบเทียบงานของนักศึกษาทั้งก่อนใช้วิธีการ PAW และหลังการใช้วิธีการ PAW และนำเสนอผลการวิเคราะห์ให้นักศึกษาเห็นความแตกต่างระหว่างการใช้วิธีการ PAW และไม่ใช้วิธีการ PAW ในการวิเคราะห์งานไม่สามารถทำการวิเคราะห์งานได้ครบตามจำนวนที่นักศึกษาลงทะเบียนทั้งหมด เพราะนักศึกษาส่งงานไม่ครบตามจำนวน ดังนั้นจึงใช้วิธีตรวจงานของผู้ที่ส่งงานทั้งหมดชิ้นที่หนึ่งซึ่งเป็นงานเดียวจำนวน 112 ชิ้นงาน และงานชิ้นที่สองที่เป็นงานคู่จำนวน 43 ชิ้นงาน จึงมีงานทั้งหมดที่วิเคราะห์จำนวนทั้งสิ้น 155 ชิ้นงาน

สรุปผลการวิจัย

เพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยโดยเรียงตามข้อคำถามที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

คำถามข้อที่หนึ่ง: เมื่อนำเทคนิควิธีการนี้ไปใช้แล้วงานเขียนของนักศึกษาจะมีลักษณะข้อผิดพลาดอย่างไร

เมื่อนำเทคนิควิธีการ PAW ไปใช้ในการทำกิจกรรมแล้ว งานเขียนของนักศึกษามีข้อผิดพลาดน้อยลงทั้งจำนวนของข้อผิดพลาดและประเด็นของข้อผิดพลาด และมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ผู้วิจัยพบว่างานเขียนของนักศึกษาทั้งสองชั้นคือที่ใช้วิธีการทำกิจกรรมแบบเดี่ยว และการใช้กิจกรรมแบบ PAW นั้น พบว่ามีข้อผิดพลาดที่สามารถจำแนกประเภทได้ จำนวน 4 ประเภทดังนี้ คือ ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิค ข้อผิดพลาดเชิงการเขียนตอบตามแนวภาษาศาสตร์ ข้อผิดพลาดเชิงการเขียน และข้อผิดพลาดเชิงความรู้ความคิด

รายละเอียดของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานชิ้นที่หนึ่งและชิ้นที่สองโดยใช้กิจกรรมที่ต่างกันสองกิจกรรมคือแบบเดี่ยวและแบบ PAW นั้น มีรายละเอียดและปริมาณข้อผิดพลาดที่ต่างกัน ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานของนักศึกษาทั้งสองชั้น

งานเขียนชิ้นที่หนึ่ง (กิจกรรมเดี่ยว)	งานเขียนชิ้นที่สอง (กิจกรรม PAW)
1. ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิค ประกอบไปด้วย - การคัดลอกเพื่อน - การคัดลอกเพื่อนทุกข้อ - การคัดลอกเพื่อนเป็นบางข้อ - การคัดลอกตำราโดยไม่มีการอ้างอิง - การคัดลอกจากหนังสือเล่มอื่น/แหล่งอื่นโดยไม่มีการอ้างอิง - คัดลอกมาเป็นวลี หรืออนุเฉทสั้นๆ - คัดลอกขนาดยาโดยไม่รู้ว่าคัดลอกถึงตรงไหนเกินมา หรือขาดไป	1. ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิค ในงานเขียนชิ้นที่สองนี้ไม่ปรากฏข้อผิดพลาดเชิงเทคนิคแต่อย่างใด

งานเขียนชิ้นที่หนึ่ง (กิจกรรมเดี่ยว)	งานเขียนชิ้นที่สอง (กิจกรรม PAW)
2. ข้อผิดพลาดเชิงการเขียนตอบตามแนวภาษาศาสตร์ - ไม่มีทฤษฎี มีตัวอย่าง - มีทฤษฎี ไม่มีตัวอย่าง - มีเฉพาะตัวอย่าง - มีเฉพาะทฤษฎี - ตัวอย่างคัดลอกมาจากหนังสือ - ไม่มีการขยายทฤษฎี หรือทฤษฎีไม่ครอบคลุม - คำตอบไม่สมบูรณ์ หรือไม่ครบถ้วน - เขียนเกิน - ไม่มีคำอธิบายรายละเอียด หรือ ตัวอย่าง	2. ข้อผิดพลาดเชิงการเขียนตอบตามแนวภาษาศาสตร์ ในงานเขียนชิ้นที่สองนี้มีข้อผิดพลาดเชิงการตอบแบบภาษาศาสตร์อยู่ เพียงสามข้อคือ - ไม่มีการขยายทฤษฎี หรือทฤษฎีไม่ครอบคลุม - ไม่มีคำอธิบายรายละเอียด หรือ ตัวอย่าง - คำตอบไม่สมบูรณ์ หรือไม่ครบถ้วน
3. ข้อผิดพลาดเชิงการเขียน - ไม่สามารถเขียนคำตอบได้ - สะกดคำผิด - ประโยคไม่สมบูรณ์ เขียนแบบย่อไม่เต็มประโยค - ไม่มีการเขียนความนำหรือคำถาม - ไม่มีการปรับแต่งข้อความเมื่อคัดลอกเป็นวลีหรืออนุเฉท - โครงสร้างประโยคเป็นภาษาไทย - ให้เขียนเป็นอนุเฉท แต่เขียนเป็นประโยค - ลักษณะภาษาที่ใช้ผิดจนอ่านไม่ได้ความ	3. ข้อผิดพลาดเชิงการเขียน - โครงสร้างประโยคเป็นภาษาไทย - ไม่มีการปรับแต่งข้อความเมื่อคัดลอกเป็นวลีหรืออนุเฉทสั้นๆ - ไวยากรณ์ผิด - สะกดคำผิด - ลักษณะภาษาที่ใช้ผิดจนอ่านไม่ได้ความ - ประโยคไม่สมบูรณ์ เขียนแบบย่อไม่เต็มประโยค - ไม่มีการเขียนความนำหรือคำถาม
4. ข้อผิดพลาดเชิงความรู้ความคิด - ไม่สามารถตอบคำถามได้ - ตีความผิด หรือตอบไม่ตรงคำถาม - ไม่แสดงการค้นคว้า โดยการเขียนตามความรู้สึก	4. ข้อผิดพลาดเชิงความรู้ความคิด ตีความผิด หรือตอบไม่ตรงคำถาม

จากตารางที่ 1 พบว่าข้อผิดพลาดในงานทั้งสองชิ้นมีสี่ประเภทหลัก คือ ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิค ข้อผิดพลาดเชิงการเขียนตอบตามแนวภาษาศาสตร์ ข้อผิดพลาดเชิงการเขียน และข้อผิดพลาดเชิงความรู้ความคิด อย่างไรก็ตามในงานเขียนชิ้นที่สองประเด็นข้อผิดพลาดเชิงเทคนิคไม่ปรากฏข้อผิดพลาดแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะการคัดลอกงานนั้นได้มีการเขียนอ้างอิงทุกชิ้นงาน ในกรณีของการคัดลอกจากหนังสือเรียนนั้น ไม่ได้มีการคัดลอกแบบไร้ทิศทางหากแต่เป็นการคัดลอกเป็นช่วงๆ ที่ต้องการเท่านั้น โดยเมื่อมีการคัดลอกจากหลายช่วงแล้วไม่สามารถนำมาต่อกันให้เป็นเนื้อหาที่ประสานสอดคล้องและกลมกลืนกันได้ ซึ่งตรงนี้จะป็นข้อผิดพลาดในประเด็นการเขียนคือขาดทักษะการสรุปความ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแต่ละประเด็นพบว่าในประเด็นที่สองหรือประเด็นข้อผิดพลาดเชิงการเขียนตอบตามแนวภาษาศาสตร์นั้น ในงานชิ้นที่หนึ่งมีข้อผิดพลาดจำนวน 9 ข้อ ข้อผิดพลาดในงานชิ้นที่สองมีข้อผิดพลาดเหลือเพียง 3 ประเด็นหลักคือ ไม่มีการขยายทฤษฎีหรือทฤษฎีไม่ครอบคลุม ไม่มีคำอธิบายรายละเอียดหรือตัวอย่าง และคำตอบไม่สมบูรณ์หรือไม่ครบถ้วน ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับการไม่ขยายทฤษฎีหรือทฤษฎีไม่ครอบคลุมนั้น ผู้เรียนใช้วิธีการให้ตัวอย่างแทนการพูดถึงทฤษฎีโดยตรง แสดงให้เห็นถึงการขาดทักษะการสรุปความให้เป็นคำพูดของตนเอง ในกรณีของคำตอบไม่สมบูรณ์ หรือมีการตอบคำถามไม่ครบถ้วน มักจะเกิดกับข้อคำถามโดยเฉพาะในข้อคำถามที่เป็นการเปรียบเทียบ ผู้เรียนมักจะเปรียบเทียบไม่ครบประเด็นทำให้ข้อคำตอบไม่สมบูรณ์

ข้อผิดพลาดในการเขียนประเด็นที่สาม คือข้อผิดพลาดในงานเขียน พบว่าไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด ในงานชิ้นที่หนึ่งมีข้อผิดพลาดมากกว่าชิ้นที่สองเพียงหนึ่งกรณีคือไม่มีการตอบคำถามนั้นๆ เพราะว่ามันศึกษาตอบไม่ได้ ไม่มีความเข้าใจ ในกรณีที่ข้อผิดพลาดอื่นๆ อีก 7 ข้อ ไม่ได้รับการแก้ไข ทั้งนี้เนื่องมาจากสองประเด็นหลัก ประเด็นที่หนึ่งเป็นเรื่องของพื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา นักศึกษามีพื้นฐานความรู้และทักษะทางไวยากรณ์และการเขียนในระดับพื้นฐาน และยังไม่สามารถสื่อสารเชิงเนื้อหาออกมาได้ นักศึกษายังขาดวงคำศัพท์ที่สำคัญในการเขียนคำตอบและอธิบาย ประเด็นที่สองเป็นเรื่องของระยะเวลาที่ศึกษา เนื่องจากรายวิชานี้ได้เรียนในภาคการศึกษาที่สามและเป็นภาคการศึกษาที่มีการเรียนการสอนแบบทวิคูณ ทำให้มีระยะเวลาในการเรียนการสอนเพื่อให้ตรงผลึกและแก้ไขงานน้อย ซึ่งในการเรียนภาษาต้องทั้งระยะเวลานานพอสมควรที่ผู้เรียนจะสามารถตรวจงานและเห็นข้อผิดพลาดของตนเองได้ (Ellis, 1995) อีกทั้งผู้สอนก็ไม่สามารถที่จะตรวจไวยากรณ์หรือข้อผิดพลาดในงานเขียนได้ ยกเว้นกรณีที่มีความจำเป็นต้องแก้ไขเพราะส่งผลต่อความเข้าใจของเนื้อหาโดยรวม ดังนั้นข้อผิดพลาดในเชิงนี้จึงเป็นข้อผิดพลาดเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่สามารถที่จะแก้ไขภายในห้องเรียนที่มีลักษณะเป็นการเรียนการสอนเชิงเนื้อหาได้เพราะผู้สอนจะพิจารณาเฉพาะข้อมูลเชิงเนื้อหาที่สอนเป็นสำคัญ

นอกจากนี้ข้อผิดพลาดในเรื่องของการเขียนที่ผิดมากจนอ่านไม่ได้ความนั้น งานในชิ้นที่สองมีมากกว่างานชิ้นที่หนึ่ง ทั้งนี้เพราะในงานชิ้นแรกนักศึกษาคัดลอกมาจากตำราเรียนหรือแหล่งข้อมูลอื่น ส่วนงานในชิ้นที่สองนั้นนักศึกษาต้องเขียนและแปลภาษาเองเป็นส่วนใหญ่งจึงทำให้ข้อผิดพลาดในข้อนี้มีจำนวนค่อนข้างมากในงานชิ้นที่สอง แต่ทั้งนี้ก็ยังถือเป็น

ข้อดีที่นักศึกษามีการเคลื่อนย้ายกระบวนการที่ตนออกมาจากการที่ต้องคัดลอกจากตำราเรียน และต้องทำความเข้าใจด้วยตนเองก่อนที่จะต้องเขียนเป็นภาษาและสำนวนของตนเอง

ข้อผิดพลาดในการเขียนในประเด็นที่สี่ คือ ข้อผิดพลาดเชิงความรู้ความคิด ในงานเขียนชิ้นที่หนึ่งมีประเด็นข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 เรื่องด้วยกัน คือ ไม่สามารถตอบคำถามได้ดี ความผิดหรือตอบไม่ตรงคำถาม ไม่แสดงการค้นคว้าโดยการเขียนตามความรู้สึก ส่วนในงานชิ้นที่สองมีประเด็นข้อผิดพลาดเพียงเรื่องเดียวคือ การตีความผิด หรือตอบไม่ตรงคำถาม จะเห็นได้ว่าข้อผิดพลาดนั้นลดลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการวิธีการ PAW มีส่วนช่วยในการลดข้อผิดพลาดลงโดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีการถกหรือสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นกับเพื่อนที่ทำงานคู่ด้วยกัน และเป็นการตอบคำถามที่ยึดฐานทางทฤษฎีเป็นหลัก โดยไม่ได้ใช้ความรู้สึก หรือขาดการอ้างอิงจากบริบทสถานการณ์จริงอีกต่อไป ซึ่งถือเป็นสิ่งดีที่เกิดขึ้น เพราะนักศึกษาได้มีการเคลื่อนย้ายกระบวนการที่ตนออกมาจากการตอบคำถามแบบเดิมๆ ที่ใช้ความรู้สึกนึกคิดโดยปราศจากฐานการอ้างอิง ซึ่งเป็นข้อดี

เมื่อพิจารณาในภาพรวมแล้ว เห็นได้ชัดว่า การใช้วิธีการ PAW ในการทำกิจกรรมตอบคำถามทางภาษาศาสตร์ หรือรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการถกประเด็นทางเนื้อหาทางภาษาศาสตร์นั้น ส่งผลให้ข้อผิดพลาดในการทำงานหรือกิจกรรมนั้นๆ ลดลงอย่างเห็นได้ชัด ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิคได้รับการแก้ไขอย่างชัดเจน นักศึกษามีพัฒนาการทางความคิด อันเกี่ยวเนื่องจากการที่มีเพื่อนเป็นผู้ร่วมถกและช่วยเหลือในการทำงานที่ค่อนข้างดี เนื้อหาของงานมีคุณภาพ มาตรฐานการตอบคำถามเชิงเนื้อหาทางภาษาศาสตร์และวิชาการ ได้รับการแก้ไขอย่างเห็นได้ชัดเจน นักศึกษาตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของวิธีการตอบคำถามทางภาษาศาสตร์ว่าต้องมีการอธิบายทางทฤษฎีและมีการยกตัวอย่างประกอบ ด้วยทุกครั้ง และในการตอบคำถามต้องตอบให้ครบทุกข้อ

คำถามข้อที่สอง: นักศึกษามีทัศนคติอย่างไรต่อการใช้เทคนิควิธีการ PAW นี้ ในการทำกิจกรรม

จากข้อคำถามว่านักศึกษามีทัศนคติอย่างไรต่อการใช้เทคนิควิธีการ PAW ในการทำกิจกรรมนั้น ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากบันทึกของผู้เรียนที่ส่งจำนวน 91 ชิ้น สามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียนมีทัศนคติ และมีความรู้สึกที่ดีต่อวิธีการ PAW และชื่นชอบเทคนิควิธีการ PAW ในการทำกิจกรรม ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาได้สะท้อนความคิดเห็นต่อทุกขั้นตอนของวิธีการ PAW ซึ่งมีทั้งหมดหลายขั้นตอน ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแต่ละขั้นตอนที่ได้รับการสะท้อน โดยนักศึกษาโดยเรียงตามปัจจัย PAW ดังนี้

P หรือ ปัจจัยด้านคู่ทำงาน (Peer)

A หรือ ปัจจัยด้านการลงมือปฏิบัติ (Action) และ

W หรือ ปัจจัยด้านการเขียน (Write)

P หรือ ปัจจัยด้านคู่ทำงาน (Peer)

ในด้านปัจจัยคู่ทำงาน (Peer) นักศึกษาพบว่า มีข้อดีและข้อเสียเมื่อทำกิจกรรมเป็นคู่ ข้อดีของการทำกิจกรรมเป็นคู่คือ มีเพื่อนช่วยเหลือและเติมเต็มในสิ่งที่ไม่เข้าใจ มีผู้ให้คำปรึกษา ทำให้มองเห็นประสิทธิภาพของผู้ร่วมงานเพื่อนำมาพัฒนาประสิทธิภาพของตนเอง การทำงานเป็นคู่เป็นจำนวนที่เหมาะสม เพราะไม่มากเกินไปหรือน้อยไป หากมีคนมากไปก็จะมีปัญหาและความวุ่นวายจากการแบ่งงานและความรับผิดชอบงานตามมา ข้อเสียที่น่าจะเกิดขึ้นคือถ้าคู่ที่ได้มีพฤติกรรมไม่ช่วยงานแต่อย่างใด นักศึกษาอีกคนหนึ่งก็จะลำบากใจในการทำงาน

A หรือ ปัจจัยด้านการลงมือปฏิบัติ (Action)

ในด้านปัจจัยด้านการลงมือปฏิบัติการ (Action) สามารถแบ่งเป็นปัจจัยย่อยๆ ได้ 4 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านการคิด (Think) ปัจจัยด้านการถกทางทฤษฎี (Theory) ปัจจัยด้านการถกทางตัวอย่าง (Example) ปัจจัยด้านการย่อความ (Note-taking) ดังจะได้กล่าวโดยละเอียดต่อไป

ปัจจัยด้านการคิด (Think) พบว่า การทำงานเป็นคู่นั้นทำให้งานมีความง่ายขึ้น เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น เพราะได้ช่วยกันคิด ได้ความคิดที่หลากหลาย ได้แลกเปลี่ยนความคิด ความเข้าใจ เข้าใจงานได้มากขึ้น เพราะต่างคนก็ต่างสอนหรืออธิบายในสิ่งที่ตนเองเข้าใจ และปรึกษากันเวลาไม่เข้าใจ มีแง่คิดและมุมมองที่แตกต่าง เป็นการฝึกการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และในขณะเดียวกันก็ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น มีการแชร์ความรู้ ทำให้มีความเข้าใจมากขึ้น และยังเป็นการฝึกทักษะในการวิเคราะห์ และการวางแผน

ปัจจัยด้านการถกทางทฤษฎี (Theory) พบว่า การระดมความคิดช่วยให้เข้าใจทฤษฎีมากขึ้น เมื่อใดที่ความคิดความต้องการไม่สอดคล้องกัน ผู้เรียนจะใช้เวลาในการปรับความคิดให้หลอมรวมกันได้ ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นความคิดทางภาษาศาสตร์ และทางวิชาการที่ทุกคนไม่จำเป็นต้องมีความคิดเห็นที่เหมือนกัน จึงทำให้มีความน่าสนใจในเรื่องแตกต่างกันเรื่องมุมมองและความเข้าใจทางทฤษฎี

ปัจจัยด้านการถกทางตัวอย่าง (Example) พบว่า ผู้เรียนได้แสดงทัศนะไว้ว่า ได้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และทำให้ได้คำตอบที่ดีที่สุด สามารถทำให้ยกตัวอย่างหรืออธิบายได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น ส่วนในด้านปัจจัยด้านการย่อความ (Note-taking) พบว่า ผู้เรียนมีการจับประเด็นได้ดีขึ้น

W หรือ ปัจจัยด้านการเขียน (Write)

ในด้านปัจจัยด้านการเขียน (Writing) ผู้เรียนแสดงทัศนะไว้ว่า การทำงานโดยใช้วิธี PAW ทำให้งานออกมาหลากหลายและสมบูรณ์แบบ ทำให้การเขียนงานมีความกระชับ ไม่สับสน หรือวกวนจนจับจุดสำคัญไม่ได้ และมีการตรวจทานภาษาที่ใช้เขียนกันระหว่างผู้ทำงานเป็นคู่ด้วยกัน โดยช่วยกันตรวจงาน และทบทวนความคิดของกันและกัน

นอกเหนือจากนี้ ผู้เรียนยังได้แสดงทัศนะอื่นๆ ไว้เพิ่มเติมว่า การทำกิจกรรมโดยใช้วิธีการ PAW นี้ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น มีความสุข สนุกกับการทำงานและการเรียน ได้รับมิตรภาพที่ดีจากเพื่อน ทำให้มีการทำงานเป็นลำดับ เป็นขั้นตอน แต่อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนยังได้แสดงความรู้สึกว่าการทำงานคู่กันนั้นพฤติกรรมของคู่ทำงานอาจบั่นทอนการทำงานแบบ PAW ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะบุคลิกภาพของเพื่อนที่ไม่ช่วยงาน เช่น ขี้เกียจ หรือไม่เก่ง รวมทั้งการไม่ยอมใคร เช่นเมื่อความคิดหลากหลายไม่มีใครยอมใคร จะต่างกันและขัดแย้งกัน และลงเอยด้วยการต่างคนต่างทำงาน เมื่อเป็นเช่นนี้จะทำให้การทำงานช้าลง และไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ร่วมกัน

เมื่อมองโดยภาพรวมจะเห็นได้ว่า กิจกรรมที่ใช้วิธีการ PAW เป็นกิจกรรมที่จะช่วยเหลือนักศึกษาให้มีการทำงานและการถกประเด็นอย่างเป็นขั้นเป็นตอน นอกเหนือจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยเฉพาะการเรียนรู้ทางด้านภาษาศาสตร์นั้นเป็นการเรียนเชิงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างทางวัฒนธรรม ภาษา และสภาพสังคม การถกประเด็นทั้งทางทฤษฎีและตัวอย่างกับคู่ทำงานของตนเองจะส่งผลให้เกิดความเข้าใจที่เพิ่มขึ้น และกว้างขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบของงานวิจัยดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ผู้วิจัยจะขอแยกอภิปรายผลเป็นสองประเด็นหลัก คือ ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดของงานของนักศึกษา และความสัมพันธ์ของเทคนิควิธีการ PAW และกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาที่เป็นเนื้อหา

ผู้วิจัยพบว่าในการตรวจงานให้กับนักศึกษา ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนต้องตรวจงานให้เร็วและส่งคืนให้นักศึกษาด้วยความรวดเร็วเพื่อที่นักศึกษาจะได้มีเวลาในการทบทวนว่าข้อที่ผิดพลาดของผู้เรียนนั้นอยู่ที่ใด ทำให้ผู้สอนต้องเลือกว่า จะตรวจอะไรเป็นสำคัญที่สุดเนื่องจากผู้เรียนมีจำนวนมาก และงานที่ต้องตรวจเป็นงานเชิงพรรณนาและบรรยายจำนวนหลายข้อต่อหนึ่งชิ้นงาน ในขณะที่ตรวจงานนั้นต้องเลือกว่าจะตรวจอะไรระหว่างความถูกต้องของการเขียนและเนื้อหาไปพร้อมกัน กับการตรวจแต่เพียงเนื้อหาพร้อมกับวิธีการทางภาษาศาสตร์ ในเวลาที่จำกัดผู้วิจัยได้เลือกที่จะตรวจอย่างหลังคือ การตรวจเนื้อหาพร้อมกับวิธีการทางภาษาศาสตร์ เหตุผลที่เลือกเช่นนี้เป็นเพราะรายวิชานี้เป็นรายวิชาแรกที่นักศึกษาจะต้องเรียนรู้เรื่องของแนวทางการตอบทางภาษาศาสตร์ พร้อมทั้งความถูกต้องทางเนื้อหาเป็นสำคัญ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหลังจากที่ได้รับการประเมินผลตอบกลับ และการแนะแนวในชั้นเรียนเรื่องวิธีการทางเทคนิค ข้อผิดพลาดเชิงเทคนิคและเชิงภาษาศาสตร์ก็ไม่เกิดขึ้นในงานชิ้นที่สอง ส่วนข้อผิดพลาดที่ยังมีอยู่เป็นจำนวนมากคือ ข้อผิดพลาดในเรื่องของทักษะทางภาษาในการเขียนซึ่งจะเห็นว่าผู้เรียนมีทักษะทางภาษาไม่มากพอที่จะบรรยายความเข้าใจเป็นภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คมกริช ตาชม (2008) ที่พบว่าหากมีทักษะในการใช้ภาษาไม่มากพอจะส่งผลต่อความเข้าใจในงานเขียนและทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่มาจากภูมิหลังทางภาษาของผู้เขียนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลของผู้วิจัยว่าในการตรวจงานบางข้อผู้สอนไม่สามารถทำความเข้าใจงานเขียนได้เลย

ข้อค้นพบข้างต้นนี้สอดคล้องกับงานของสเวน (อ้างใน Grabe and Stoller. 1997) ว่า ในด้านทักษะภาษา สเวน พบว่าในการเรียนการสอนแบบ CBI ในโครงการ French Immersion Program ในบริบทของประเทศแคนาดานั้น ผู้เรียนยังไม่มีทักษะภาษาที่เป็นทางการมากพอที่จะใช้ในการสนทนาถึงตัวเนื้อหา ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะได้เรียนภาษาฝรั่งเศสมาเป็นระยะเวลาหลายปีก็ตาม ทักษะทางภาษาฝรั่งเศสที่มินันมีการพัฒนาได้เพียงมีความถนัดทางภาษาอันจำกัดเฉพาะทักษะการพูดและการเขียน และยังมีข้อผิดพลาดมากมายในระหว่างที่มีการผลิตภาษา การเรียนการสอนในด้านเนื้อหาภายในชั้นเรียนนั้นประสบผลสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่ไม่สามารถที่จะให้ผู้เรียนพัฒนาไปไกลเกินกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับพื้นฐานได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอว่าในการสอนรายวิชาที่เป็นเนื้อหานั้น ผู้สอนพึงพิจารณาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนประกอบด้วยและไม่พึงที่จะใช้ทักษะทางภาษาเป็นตัวประเมินผล ควรประเมินผลจากความเข้าใจเชิงเนื้อหา และวิธีการทางภาษาศาสตร์เป็นสำคัญในลำดับแรก เมื่อผู้เรียนมีความคล่องในเรื่องของวิธีการทางภาษาศาสตร์และเนื้อหาแล้ว ก็จะสามารถประเมินในเชิงทักษะทางภาษาได้ในลำดับต่อไป

ซึ่งผู้วิจัยก็เห็นว่า การเรียนการสอนทั้งตัวทักษะภาษาและเนื้อหาเป็นสิ่งที่สำคัญด้วยกัน ทั้งคู่และไม่สามารถแยกออกจากกันได้ กระบวนการเรียนการสอนภาษา ทั้งนี้ กระบวนการสื่อสารต่างๆ ที่ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ต้องประกอบไปด้วย ความถูกต้อง เชิงทักษะภาษาตามสถานการณ์ที่เป็นทางการ (Formal Accuracy) และความถูกต้อง เหมาะสมเชิงเนื้อหา (Relevant Content) ทั้งนี้เพราะความถูกต้องเชิงทักษะภาษา และความถูกต้องเหมาะสมเชิงเนื้อหา เป็นสององค์ประกอบของกระบวนการและความต้องการในการสื่อสาร

เทคนิควิธีการ PAW ได้ถูกออกแบบมาโดยผู้วิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาของผู้เรียนในรายวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพราะผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนชาวไทยมักจะมีวิธีการตอบคำถามทางวิชาการที่แตกต่างไปจากงานวิชาการทางภาษาศาสตร์ของค่ายตะวันตก การคัดลอกข้อมูลเป็นสิ่งที่เคยทำได้เสรี แต่ทว่าในแวดวงวิชาการตะวันตกถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรง อีกทั้งวิธีการตอบคำถามทางภาษาศาสตร์ก็มีวิธีการที่ต่างไปซึ่งต้องเริ่มจากทฤษฎีและยกตัวอย่างประกอบ ดังนั้นการสอนวิธีการทางเทคนิค และทางภาษาศาสตร์ รวมทั้งการคิดและอภิปรายจึงเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมให้กับผู้เรียน การส่งเสริมใดๆ ก็ตามจะไม่สัมฤทธิ์ผลถ้าเทคนิควิธีการนั้นๆ ไม่สอดคล้องกับผลที่ต้องการให้เกิด เทคนิควิธีการต้องสามารถส่งเสริมทุกขั้นตอนของกระบวนการนั้นๆ ตั้งแต่ต้นไปจนกระทั่งจบกระบวนการ อีกทั้งยังต้องสามารถถอดรื้อกระบวนการที่ค้นเดิมๆ ออก และบรรจุกระบวนการใหม่ลงไป วิธีการ PAW เป็นเทคนิคที่สามารถถอดรื้อกระบวนการที่ค้นเดิมของผู้เรียน และบรรจุกระบวนการที่ค้นใหม่ลงไป โดยบรรจุไว้ในทุกขั้นตอนของตัวเทคนิค โดยเริ่มตั้งแต่การมีเพื่อนเพื่อช่วยการคิด หรือการถก เพราะการเรียนภาษาศาสตร์คือ การศึกษาภาษา และวัฒนธรรมที่แตกต่าง และการศึกษาภาษาและวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ต้องศึกษาที่ตัวคน ดังนั้นการหาคู่ทำงานจึงเป็นการสร้างความรู้ผ่านตัวคนและการสร้างความหมายผ่านการสนทนา

ขั้นตอนการปฏิบัติ (Action) นั้นเห็นได้ชัดเจนนว่ามีการย่อยเทคนิควิธีคิดให้เป็นประเด็นเล็กเพื่อให้ นักศึกษาสามารถต่อยอดได้ เช่น ถกทางทฤษฎี ถกทางตัวอย่าง และการวางแผนทางการเขียน การแยกย่อยเป็นประเด็นเล็กๆ เหล่านี้ทำให้ภาพของความเป็นปรัชญาและนามธรรมสามารถที่จะจับต้องได้ง่ายขึ้น หรือเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้นว่า การตอบที่ถูกต้องทางภาษาศาสตร์ควรตอบเช่นไร การที่ถกประเด็นแล้วให้มีการทำบันทึกข้อความย่อไว้ ก็เป็นการฝึกให้ผู้เรียนละจากการยึด การลอกจากตำราโดยสามารถเขียน

แบบอิสระได้ เมื่อมีประเด็นย่อยๆ หลายประเด็นที่บันทึกไว้ก็สามารถที่จะสร้างประโยคและปริศนาได้ โดยที่ไม่ต้องคิดลอก และสามารถถอดความเป็นของตนเองได้อย่างง่ายดาย

วิธีการ PAW เป็นวิธีการที่ฝึกผู้เรียนเชิงระบบตั้งแต่ระบบการคิด ระบบการระดมสมอง ไปจนถึงระบบการเขียน ระบบการเขียนที่ไม่สามารถทำได้คือการขีดเกลารายการเขียนทั้งนี้เนื่องมาจากระยะเวลาที่จำกัดและทักษะของผู้เรียน แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนเห็นว่า วิธีการสอน หรือเทคนิคใดๆ ก็ตามควรมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมที่ใช้ในห้องเรียน และควรส่งเสริมผู้เรียนในเชิงระบบอย่างมีระบบด้วยเช่นกัน

วิธีการ PAW เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยสร้างเองโดยสังเกตจากปัญหาที่ผู้วิจัยพบในชั้นเรียน ดังนั้นจึงไม่มีเอกสารการอ้างอิงใดๆ เกี่ยวกับวิธีการนี้ มีเพียงแต่หลักการทางภาษาศาสตร์และการเรียนรู้ซึ่งเป็นความรู้เดิม

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. สามารถนำวิธีการ PAW ไปใช้กับการทำกิจกรรมภายในชั้นเรียนที่เป็นรายวิชา เนื้อหาอื่นๆ หรือรายวิชาที่ต้องเน้นการถกอภิปรายและเขียนความคิดเป็นส่วนหนึ่งของตนเองได้ โดยอาจนำไปปรับเปลี่ยนเพื่อความเหมาะสม สามารถใช้ได้กับชั้นเรียนทุกภาษา
2. ควรมีการศึกษาโดยใช้วิธีการ PAW แต่ให้มีการควบคุมตัวแปรด้านบทบาทของคู่ทำงานว่าควรมีบทบาทอย่างไร และศึกษาการทำงานแบบเป็นกลุ่มมากกว่าสองคนโดยต้องมีการควบคุมตัวแปรด้านบทบาท เพื่อควบคุมการละเลยหรือเพิกเฉยการทำงานของคนในกลุ่ม หากมีการเพิ่มการกำหนดบทบาทจะทำให้แก้ไขปัญหานั้นหรือไม่
3. งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยที่กระทำเพียงในชั้นเรียนหนึ่งรายวิชาเท่านั้นและมีลักษณะเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะ ดังนั้นการที่จะสามารถนำเอาผลการวิจัยไปกระจายผลนั้นอาจจะไม่กว้างไกลเท่าที่ควร ดังนั้นส่วนที่จะสามารถนำไปอ้างอิงใช้ภายนอกได้คือส่วนที่เป็นข้อผิดพลาดและวิธีการ PAW รวมไปถึงการนำไปใช้ในรายวิชาทางเนื้อหาอื่นๆ ที่สอนโดยใช้ภาษาที่สองอื่นๆ
4. สามารถนำเอาวิธีการ PAW ไปใช้ในการทำกิจกรรมอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความคิด การอ่าน และการเขียนในชั้นเรียนได้ โดยสามารถปรับประยุกต์ใช้ให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพการณ์และเนื้อหาสาระของวิชา

เอกสารอ้างอิง

- Ellis, R. (1994). **The Study of Second Language Acquisition**. Oxford UK : Oxford University Press.
- Grabe, W., and F.L. Stoller. (1997). **Content-Based Instruction : Research Foundations**. In Snow, and Brinton (Eds.) **The Content-Based Classroom. Perspectives on Integrating Language and Content**. Longman : New York : pp. 5-21.
- Lightbrown, P.M., & N. Spada. (2006). **How Languages Are Learned**. Oxford University Press.
- Sowden, C. (July, 2005). **Plagiarism and the Culture of Multilingual Students in Higher Education Abroad**. *ELT Journal*. 59:3. Pp. 226-233.
- Tachom, K. (2008). **Using Peer Error Analysis to Promote Students' Writing Achievement at Naresuan University Phayao Campus**. English Department, School of Liberal Arts, Naresuan University Phayao.